అది డిశంబరు మొదటి వారం. జగదీశ్ యీజీ ఛైర్‌లో కూర్చుని పేపరు చదువుకొంటున్నాడు. కిటికీలలోనుంచి వీచే చల్లని గాలి మనస్సుకో వింత ఆనందాన్ని చేకూరుస్తోంది.

"సార్! టీ!!" అంటూ నౌకరు ట్రేలో టీ తీసుకొచ్చి జగదీశ్ ముందు వుంచాడు. జగదీశ్ టీ త్రాగుతూ వుండగా పోస్టుమేన్ "లెటరు సార్!" అంటూ ఓ కవరు అందిచ్చి వెళ్ళిపోయాడు.

ఉత్తరంపై చిరునామా చూస్తే నేఅదెవరు వ్రాసిందో అర్థమవుతూవుంది. సుశీల దగ్గరనుంచే వచ్చిందా ఉత్తరము. ఆమెకు జబ్బుగా వుందని వ్రాసింది.

ఆ ఉత్తరము నవంబరు రెండవ తారీఖున వ్రాసినది. నేడు డిశంబరు అయిదు. కవరు మీద ముద్ర చూస్తే డిసంబరు నాలుగో తారీఖుంది. ఇదంతా జగదీశ్‌కు ఆశ్చర్యాన్ని కల్గించింది. సుశీల వ్రాసిన ఉత్తరాన్ని నెల రోజులకు కూడా ఎందుకు పోస్టులో వెయ్యలేదో అర్థం కావటం లేదు.

"అన్నా! అన్నా!!" అంటూ పదిహేను సంవత్సరాల నిండని బాలిక 'రమ' పరుగెత్తుకొంటూ వచ్చింది.

"అన్నా! ఏమిటి విచారంగా వున్నావ్? యీ ఉత్తర మెక్కడిది?" అని అంది ఏమిటవెంగు నడుము చుట్టూ బిగించుకొంటూ.

"ఏం లేదు రమా! సుశీల దగ్గరనుంచి జాబు వచ్చింది. ఆమెకు జబ్బుగా వుందట. వెళ్ళి చూసి రావాలి. ఇవాళ సాయంత్రం బండికే లక్నో వెళ్ళాలి. పద అమ్మగారితో చెబుదాం!!"

రాయ్‌సాహేబ్ చాల మంచివాడు. ఆతనికి ముగ్గురు ఆడపిల్లలు, ఒక మగ పిల్లవాడు. ఆ మగపిల్లవాడే ముద్దుల జగదీశ్! ప్రస్తుతం సైన్యంలో చేరి కెప్టెన్‌గా పని చేస్తున్నాడు. రమ వారి చిన్న కుమార్తె. పెద్ద కూతుళ్ళిద్దరకూ వివాహాలు చేసి అత్తవారింటికి పంపాడు. జగదీశ్ వివాహాన్ని గురించే రాయ్‌సాహేబ్ గారికి చింత పట్టుకొంది.

"అమ్మా!" అంటూ జగదీశ్ గదిలోకి వచ్చాడు.

"ఏం నాయనా?" అంది తల్లి వంటింట్లోంచే.

"సుశీల దగ్గరనుంచి జాబు వచ్చింది. ఆమెకు జబ్బుగా వుందట. ఈ రోజే లక్నో వెళ్ళి చూసి రావాలమ్మా. పెజావర్‌పూర్ నుంచి నాన్నగారు రాగానే నేను లక్నో వెళ్ళానని చెప్పు!"

జడ్జి రాజకిషోర్, రాయ్‌సాహేబ్ చిన్ననాటి స్నేహితులు. లక్నోలో ఇరువురి బంగళాలు ఒకదాని వెంట ఒకటి వుండేవి. సుశీల జడ్జి సాహేబ్‌గారి ముద్దుల కుమార్తె. ఒకే ఒక అమ్మాయి. లక్నో విశ్వ విద్యాలయంలో జగదీశ్, సుశీల కలిసి చదువుకొన్నారు. సుశీల బి.ఏ. పూర్తి చేసి చదువు మానేసింది. అంతే గాకుండా జడ్జిగారి మృత్యువుతో వారి కుటుంబ పరిస్థితులే తారుమారైనవి. కావలసినంత సిరి, సంపద లుండి కూడా సుఖాలకు నోచుకోలేని వా రయ్యారు.

కాలచక్రము తిరిగి పోతూనే వుంది. దానిని ఎప్పుడు ఎవరూ ఆపలేదు; రాయ్‌సాహేబ్ లక్నోలోని తన బంగళా అద్దెకిచ్చి, హరదోయ్‌లో జమీందారీ వ్యవహారాలు చూసుకోవటానికి వచ్చాడు. అప్పటికే జగదీశ్ సైన్యములో చేరాడు.

శ్రీ వంకదారు సాత్యకీరావు

రాయ్‌సాహేబ్ బంగళా ఖాళీచేసి వెళ్ళిపోయేటప్పుడు జడ్జిగారి భార్య కంట నీరు పెట్టింది. "అక్కా! వారు పోయిన తరువాత మీరైనా సహాయంగా వున్నారు గదా యని అనుకొన్నాను. మమ్ములను దిక్కులేని పక్షులుగా చేసి వెళ్ళి పోతున్నారా? సుశీల భవిష్యత్తంతా మీ మీదే ఆధారపడి వుంది" అని రాయ్‌సాహేబ్‌గారి భార్యతో అంది. ఆమె జడ్జిగారి భార్య నోదారుస్తూ "ఏవా ఏడుస్తున్నావు! మా కూతురు రమ మా కెంతో మీ సుశీల కూడా అంతే!" అని ధైర్య వచనాలు చెప్పింది.

హృదయంలోని శోక సముద్రము కట్టలు తెగి కన్నీరుగా ప్రవహించింది. విడువలేక విడువలేక ఒకరి నొకరు విడిచి వెళ్ళిపోయారు.

ఇది జరిగి రెండు సంవత్సరాలయింది. పరిస్థితులు మారి పోయినవి. జీవిత ద్వారానికి సుఖదుఃఖాలు రెండు తలుపులు వంటివి. జడ్జిగారి కుటుంబ పరిస్థితులు తారుమారైనవి. బాధ్యతంతా జడ్జిగారి భార్య రాణి మీద పడింది. సుశీలకు క్షయం పట్టి చేసింది. పట్టణంలోని సుప్రసిద్ధ వైద్యులచే చికిత్స చేయించింది. రోగం తగ్గు ముఖం పట్టలేదు. జడ్జిగారు మిగిల్చిన డబ్బంతా కూతురు వ్యాధికే సరిపోయింది. మెల్లగా బ్యాంకిలో ఎకౌంటు తీయుటకు మొదలు పెట్టారు.

రోజురోజుకు వ్యాధి పెరుగుతూందేగాని తగ్గుముఖం పట్టడం లేదు. రాణిగారి దుఃఖాని కంతులేకుండా పోయింది. ఒక రోజున డాక్టరుతో "డాక్టరు గారూ! యీ అమ్మాయి మీ అమ్మాయనుకొని కాపాడండి" అంటూ మెడలోని చంద్రహారం తీసి డాక్టరు చేతిలో పెట్ట బోయింది. డాక్టర్ నిరాకరించాడు.

జగదీశ్, సుశీల నెంతో ప్రేమగా చూసేవాడు. జగదీశ్ సైన్యములో జేరినప్పటినుంచి సుశీలను కలుసుకోవటానికి కుదరటం లేదు. ఉత్తరాలు మాత్రం ఎప్పటి కప్పుడు రెక్కలు కట్టుకొన్న పక్షుల్లా వాలుతూనే వున్నవి. తరువాత కొన్ని రోజులకు జగదీశ్ కాశ్మీర్ వెళ్ళినందున ఆ ఉత్తరాలు నడవటం కూడా మానివేసినవి. కాశ్మీర్‌లో సంవత్సరం గడిపిన తరువాత సెలవు మీద ఇంటికి చేరుకున్నాడు. ఇంతలో సుశీల దగ్గరనుంచి జబ్బుగా వుందని ఉత్తరం వచ్చింది. అందువల్ల వెంటనే లక్నో బయలుదేరాడు.

సుశీల మంచం మీద మూసిన కన్ను తెరవకుండా పడివుంది. ముఖంలో కళా కాంతులు వన్నెగిల్లినవి. లేత గులాబీ లాంటి ఆమె చెక్కిళ్ళు ముడతలు పడి పోయినవి. కంటివెంట అశ్రుధారా పాతంగా కారిన వేడి కన్నీటి బిందువుల ఛాయలు గాఢంగా గోచరిస్తున్నాయి! చెట్టునుంచి రాలిపడిపోయిన ఎండుటాకులా పడివుంది. ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసలు చావు బతుకులతో పోరాడుతున్నాయి!

సుశీల తల్లి రాణి గ్లాసుతో మందు తీసుకొచ్చి త్రాగించింది. "సుశీ! అధైర్యపడవద్దు. నీవు త్వరలోనే కోలుకొంటావని డాక్టరుగారన్నారు" అంటూ రాణి సుశీల నొసటిమీద చెమటబిందువులు తుడిచింది.

ఇంతలో ఎవరో దర్వాజా కొట్టినట్లుగా చప్పుడయింది. రాణి లేచి వెళ్ళి తలుపు తీసింది. జగదీశ్ ప్రత్యక్షమయ్యాడు. "జగదీశ్!" అంటూ రాణి కాపాడుకోని బావురని ఏడ్చింది. జగదీశ్ ఓదార్పు వచనాలతో ఆమెను ఊరడించి సుశీల మంచం దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

మంచంపై పడి వున్న సుశీల అశ్రుపూరిత నయనాలలో నిరాశ, దైన్యం స్పష్టంగా కన్పడుతున్నాయి. ఏదో చెప్పలేని బాధ ఆమె కన్నులలో బయల్పడుతూ వుంది. మంచం ప్రక్కనే కూర్చున్న జగదీశ్ గడ్డి పోచలా వున్న ఆమె హస్తాన్ని తన చేతిలోకి తీసుకొంటూ,

"సుశీ! ఎలా వుంది?" అని అన్నాడు.

"బావ, బ్రతుకులో ఎంత మాధుర్యం వుందో ఇప్పుడే అర్థమవుతూ వుంది?" అంది వేడి నిట్టూర్పు విడుస్తూ.

"పిచ్చి పిల్లా! బ్రతుకులోని మాధుర్యం మృత్యువులో ఉంటుందా?" అని అంటూ జగదీశ్ తన చేతితో సుశీల చెక్కిళ్ళను నిమురుతూ అన్నాడు.

"నన్ను మర్చిపోయావా జగదీశ్! ఉత్తరం కూడా వ్రాయటం మానివేశావు!"

"లేదు సుశీ! కాశ్మీరు వెళ్ళినందువల్ల ఉత్తరం వ్రాయటానికి కూడా తీరలేదు. వ్రాయాలనే అనుకొనే వాటిని వాని కుదిరేదు కాదు. నెల రోజుల కితం వ్రాసి వుంచుకొన్న జాబు మొన్న 'పోస్టు' నిన్న అందింది. వెంటనే బయలుదేరి వచ్చాను.!"

"అన్నను జగదీశ్! మరిచిపోయిన నీ హృదయంలో తిరిగి మమతల్ని రేకెత్తించటానికి కష్టం లేక వ్రాసిన జాబును కూడా పోస్టు చేయలేదు. నాలుగు మాసాల నుంచి ఈ వ్యాధితో బాధపడుతున్నాను. భగవంతుని దయ ఎలా వుంటుందో ఏమో?" అంది సుశీల.

ఒకసారి జగదీశ్ రాణినికలుసుకొని "డాక్టరు వ్యాధేమిటని చెప్పాడు?" అని అడిగాడు.

"ఏం చెప్పమంటావ్ జగదీశ్! జబ్బినాడి మృత్యువుతో మా కుటుంబంలో అంధకారం అలుముకొంది. సుశీల బ్రతికి బయటపడుతుందనే ఆశ లేదు. డాక్టర్ 'క్షయ' అని అన్నాడు. అంది కన్నీరు కారుస్తూ.

"క్షయా!" అని జగదీశ్ బిగ్గరగా అరచాడు.

మరునాడు సుశీలమంచం ప్రక్కనే జగదీశ్ కూర్చుని వున్నాడు. "జగదీశ్! ఇదేమి జీవితం? ఈ విధంగా మంచంలో పడి క్రుంగి కృశించేకంటే మృత్యుదేవత ఒడిలో హాయిగా, శాశ్వతంగా నిదురించటమే మంచిది" అంది సుశీల బాధగా కన్నీరు కారుస్తూ.

"ఆదేం మాటలు సుశీ! త్వరలోనే ఆరోగ్యం కుదుటపడుతుంది. అధైర్యపడవద్దు" అన్నాడు జగదీశ్.

"కాని జగదీశ్! అమ్మనూ నాన్నను ఎలా విడిచిపెట్టనుందో? ఏడ్చి, ఏడ్చి ఆమె కంటివెంట నీరుకూడా రాకుండా కరుడుగట్టుకుపోయినవామెకళ్ళు. నాకువాస్తవికజ్ఞానం లేదనుకుంటారుమీరు. పునాదిలేనిగోడ నిలుస్తుందా? చమురులేనిదీపం ఎంతవరకువెలుగుతుంది? నువ్వేచెప్పు జగదీశ్ ఇంకా ఆశ ఎలా వుంటుంది?"

"పిచ్చి సుశీ! జీవితానికి ఆశ నిరాశలే పునాదుల వంటివి. భగవంతుని స్మరిస్తూ వుండు. నీ ఆరోగ్యం కుదుటపడుతుంది. చీకటిపోగానే వెన్నెల అనితెలియదా? లేనిపోని ఆలోచనలతో దుఃఖాన్నెందుకు తెచ్చిపెట్టుకుంటావు?"

"అవును; నా కన్నీరు ఎవరూ చూడకూడదు. ఈ అశ్రుపూరిత నయనాలను ఎవరూ చూడకుండా వుండటమే మంచిది" అంటూ సుశీల కళ్ళు మూసుకుంది.

క్షణాలు, నిముషాలు, గంటలు జరిగిపోతున్నవి. జగదీశ్ వచ్చి పదిహేనురోజులైంది. ఒకరోజు సాయంత్రం రాణి జగదీశ్‌ను అడిగింది. "నీ పెళ్ళి ఎప్పుడు చేసుకుంటావ్?" అని.

"మీరుకూడా అలా అడుగుతారేం! మా తల్లిదండ్రుల ఇష్టం!" అన్నాడు నవ్వుతూ జగదీశ్.

"అవునవును! మమ్మల్ని మాత్రం మరచిపోవద్దు. ఒదినను చూపిస్తావా మాకు!" అంది సుశీలకూడా నవ్వుతూ.

"పెళ్ళికి మీరు రారా?" అన్నాడు జగదీశ్.

"ఏమో; ఎలా వుంటుందో?" అంది సుశీల విచారంతో.

మరునాడు జగదీశ్‌కో ఉత్తరం వచ్చింది. వారం రోజులు ముందుగానే డ్యూటీలో చేరాలని. సుశీల, రాణీలవద్ద సెలవుతీసుకొని జగదీశ్ ప్రయాణమయ్యాడు. సుశీల తానేదోఅమూల్యమైనవస్తువును పోగొట్టుకొంటున్నట్లుగా భావించింది. జగదీశ్ వెళ్ళిపోయాడు.

మూడు నెలల తరువాత పెద్ద ఆర్భాటంతో జగదీశ్ వివాహం, వకీలుగారి అమ్మాయి కల్పనాదేవితో జరిగింది. కల్పన సౌందర్యమూర్తి, ఆమె సౌందర్యం వర్ణనాతీతం. రాణిగాని, సుశీలగాని జగదీశ్ వివాహానికి హాజరు కాలేదు.

జగదీశ్‌కు ఢిల్లీలో ఉద్యోగం ఖాయమయింది. భార్యను తీసుకొని అక్కడకువెళ్ళిపోయాడు. దాంపత్య జీవితంలోని సుఖాలనుభవిస్తూ గతమంతా మరచిపోయాడు.

జగదీశ్ కల్పన నెంతో గాఢంగా ప్రేమిస్తున్నాడు. కల్పనా ప్రణయసాగరంలో ప్రేమ నౌకపై విహరించసాగాడు. కాని రోజు లెప్పుడూ ఒకే రకంగా వుండవు.

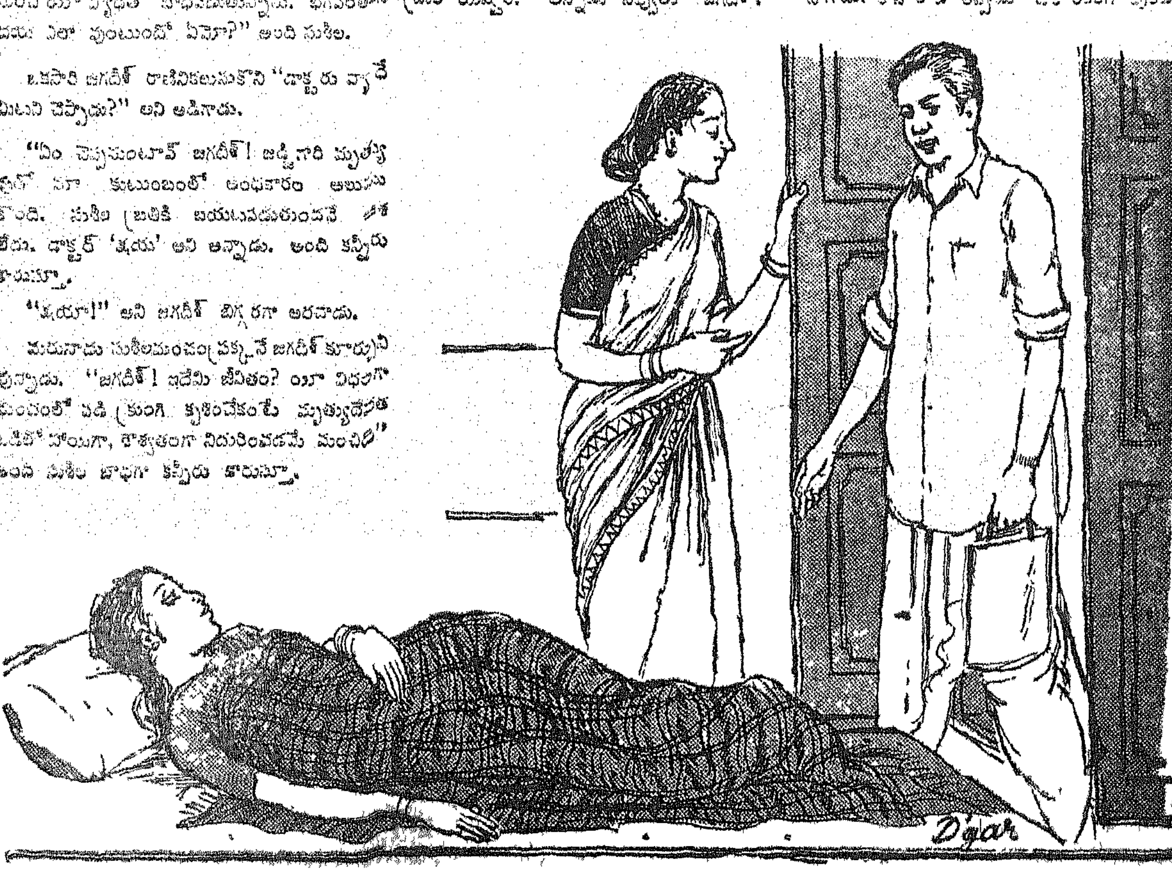

రాణి లేచి వెళ్ళి తలుపు తీసింది

కన్నీ సుఖాలు రెకటి వెన్నెల్లాంటివి. ఒకదాని వెంట ఒకటి వస్తూ వుంటవి.

కొన్నిరోజులనుంచి కల్పన జగదీశంతో ఎడాపెడగా తిరుగుతోంది. దీనికి కారణ మేమిటో జగదీశ్ కు అర్థం కావటంలేదు. కారణం తెలుసుకోవాలనుకొన్నా ఆఫీసు పనులవల్ల తీరిక లేకుండా పోతూవుంది.

ఒకరోజున మధ్యాహ్నం ఇంటి కొచ్చేసరికి దాసీ దాక ఉత్తరం తీసుకొచ్చి ఇచ్చింది. అది సుశీలదగ్గరనుంచి వచ్చింది.

జగదీశ్!

ఇంత త్వరలోనే మరచిపోతా వనుకోలేదు. ఎన్ని ఉత్తరాలు వ్రాసినా జవాబు వ్రాయటం కూడా మాని వేశావు. మా మీద నీ దయ తప్పినట్లుంది. పోనీలే! నా జీవితంలో ఇంకా కొద్ది ఘడియలు మాత్రమే వున్నవి. సెలవు దొరికితే ఒకసారి దర్శనాన్ని కలుగజెయ్ !!

ఉత్తరం చదువుతున్నంతసేపు జగదీశ్ హృదయం దడదడా కొట్టుకుంది. మనస్సంతా వ్యాకులంతో నిండిపోయింది. ఉత్తరం బల్లమీద పడేసి ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయాడు.

ఆఫీసుకు వెళ్ళాడన్న మాటేగాని మనస్సంతా సుశీలమీదే వుంది. వెంటనే తిరిగి ఇంటికి వచ్చేశాడు. కల్పన ఇంటిలోలేదు. ఏ స్నేహితురాలింటికైనా వెళ్ళిందేమో ననుకున్నాడు. బల్లమీద ఉత్తరం లేదు. పరిస్థితులన్నీ అయోమయంగా వున్నాయి. జగదీశ్ హృదయం రెక్కలు తెగిన పక్షిలా కొట్టుకొంటోంది.

రోజులు గడిచిపోతున్నయి. కల్పనలో మార్పు రోజురోజుకు ఎక్కువవుతూవుంది. జగదీశ్ దగ్గర కొచ్చినకొద్దీ ఆమె దూరంగా పోసాగింది.

సుశీల జగదీశ్ కోసం నిరీక్షిస్తూ, క్షణాలు లెక్క పెడుతూవుంది. ఆమె జీవన పుష్పం ఒక్కొక్క రేకు రాలిపోతూవుంది. దగ్గుతోపాటు జ్వరం కూడా ఎక్కువయింది. ఒక రోజున సుశీల తల్లి నడిగింది. "జగదీశ్ దగ్గరనుంచి జాబేమైనా వచ్చిందా?" అని.

"రాలేదమ్మా! ఇవాళో రేపో జగదీశ్ వస్తాడు. టెలిగ్రాం ఇచ్చాను!"

జగదీశ్ మనస్సంతా విచారంతో నిండిపోయింది. ఆఫీసుకు బయలుదేరేసరికి మెస్సెంజరు టెలిగ్రాం తీసుకొచ్చి యిచ్చాడు. వణికే చేతులతో, కంపించే హృదయంతో టెలిగ్రాం తీసి చదివాడు.

"సుశీల మృత్యుముఖంలో వుంది. వెంటనే బయలుదేరి రా!" అని వుంది.

ఓయీ భగవంతుడా! ఎంత చేశావు!" అనే మాటలు అప్రయత్నంగా జగదీశ్ నోటినుండి వెలువడినవి. గబగబా ఇంటికి వచ్చేశాడు.

"కల్పనా! నా సామాను సర్దు. అక్కడి కెళ్ళాలి. ఆఫీసుకు సెలవుపెట్టి వచ్చాను" అని అన్నాడు.

"అసలు సంగ తేమిటి? కొన్ని రోజులనుంచి మీలో ఏదో మార్పు కనపడుతూ వుంది. ఉత్తరాలు! ఉత్తరాలు! ఎప్పుడూ ఉత్తరాలే! ఎవరా ఉత్తరాలు వ్రాసే అమ్మాయి? నా కేంటో అంతా అయోమయంగా వుంది. యీ ఉత్తరాలు చూడండి!" అంటూ ఉత్తరాల కట్ట నొకదానిని జగదీశ్ ముందు పడేసింది. "చెప్పండి? ఏమి టిదంతా? ఎవ రీ అమ్మాయి? స్త్రీనిగదా యని మీ చేతిలో కీలుబొమ్మలా ఆడిస్తున్నారా? మీకు తెలియకుండా యీ ఉత్తరాలన్నీ దాచివుంచాను. యీ ఉత్తరాలు చూస్తుంటే నామనస్సెలావుంటుందో మీరే చెప్పండి?" అంటూ కల్పన సహజ స్త్రీ యీర్ష్యతో మాట్లాడింది. ఎన్నోదినాలనుండి ఆమె హృదయంలో చెలరేగిన విస్ఫులింగాలు నేడు బయట భగ్గుమని మండినవి.

జగదీశ్ రెండు చెవులూ మూసుకొంటూ "కల్పనా! అనుమానాగ్నిచే దహించుకుపోయే నీ మాట లిక అపు!" అని అన్నాడు. ఈ విధంగా జరుగుతుందని జగదీశ్ కలలో కూడా అనుకోలేదు. జగదీశ్ హృదయంలో తుఫాన్ లేచింది. ఆ తుఫా నాతని హృదయాన్ని ముంచు తుందో; పైకి లేపుతుందో?

జగదీశ్ సామాను సర్దుకొని బయలుదేరాడు. "టెలిగ్రాం సార్!" అంటూ మెస్సెంజరు వచ్చాడు. జగదీశ్ టెలిగ్రాం తీసుకొని చదివాడు. జగదీశ్ కంటి నుండి టపటపా కన్నీటి బిందువులు రాలి కాగితంపై పడినవి.

"సుశీల మన కిక లేదు!" అని వుంది.

"కల్పనా!" అని బిగ్గరగా కేక వేశాడు. కల్పన పరుగెత్తుకొచ్చింది.

"కల్పనా! నీహృదయంలో లేనిపోని అనుమానానికి తావిచ్చావు. వచ్చిన ఉత్తరాలన్నీ నాకు తెలుపకుండా దాచివుంచావు. మొదటే నీ వీసంగతి నాకు చెప్పివుంటే యీ రోజున యీ కబురు వినేవాడిని కాదేమో? నాకు నాచెల్లెలు రమ ఎంతో సుశీలకూడా అంతే!" అన్నాడు జగదీశ్ కోపంతో.

కల్పన జగదీశ్ పాదాలమీద పడి వెక్కి వెక్కి ఏడ్వసాగింది. ఆమె అశ్రుప్రవాహములు, జగదీశ్ హృదయంలోని గాయాన్ని మాన్పగలుగునా?

(ఇంకా ఉంది)

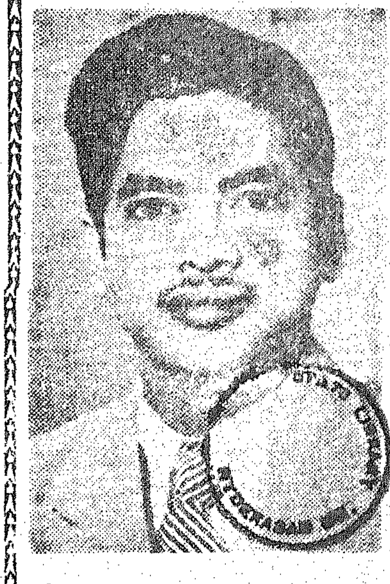

శ్రీ ఎస్. వి. సత్యనారాయణశాస్త్రి, బి.ఎస్.సి. వీరు బెనారస్ హిందూ యూనివర్శిటీలో [illegible] ఇంజనీరింగు పరీక్షలో యూనివర్శిటీకి ప్రథమ శ్రేణిలో ఉత్తీర్ణులైనారు. [illegible] యూనివర్శిటీ స్కాలర్ షిప్ పై [illegible] 15-8-55 అమెరికాకు వెళ్ళినారు. ఈయన వయస్సు 22 - రాజమండ్రి కాపురస్థులు.

గడియారం, వెలగలవస్తువులు రు 4-లకె!!!

మనోహరమైన సువాసనగల మా ప్రఖ్యాత [illegible] ఆయిల్ 4 సీసాలు రు. 4/-లకు కొన్నవారికి [illegible] కూడా యీ క్రింది వస్తువులు పంపబడును ఒక 200 అడుగులు [illegible] నికిల్ కేసు టార్చిలైట్, ఒక గోల్డు [illegible] ఫౌంటెన్ కలము, ఒక సిగరెట్ లైటరు, ఒక [illegible] కంటిఅద్దాలు, ఒక చేతిగడ్డ, ఒక [illegible] రిమునాచి, లేక ఒక నికిల్ [illegible] వాచి. పోస్టేజి రు. 1-12-0. [illegible] వెంటనే ఆర్డరు చేయుండి.

Britania Store (D 4) 103, Hari Ghosh Street, CALCUTTA